

Eesti vanaema lugu

Hea sõber! Olen jõudnud tulevikku, nii umbes aastasse 2035. Olen ikka veel armsal Eestimaal. On käes aeg, mil Rail Baltical sõidavad rongid mitu korda päevas minu kodulinnast Pärnust läbi, nii et pole mingit probleemi osta pilet ja pörutada otse Euroopasse. Rong läbib paljusid Euroopa riikide pealinnu ja sõita saab nii Riiga kui ka näiteks Berliini ja sealt juba edasi. Euroopasse saab sõita teha ka lõppude lõpuks neljarealiseks ehitatud VIA Baltical. Seal sõidavad autod, mis kasutavad nüüd ainult loodussõbralikku biokütust või elektrit, mis on toodetud hüdroelektrijaamas või tuulepargis. Õhk on puhas ja selge. Ka on viimaks jõudnud lõpule Saaremaa silla ehitus, mida mööda nüüd autod saarele ja tagasi sõidavad. Saarele sõidetakse tihti puhkama ning siseturismil läheb hästi – puhatakse rohkem oma riigis ja panustatakse kohalikesse ettevõtetesse. Me oleme suutnud „Teeme Ära“ käigus oma metsaalused ja teeveered prügist peaaegu puhtaks saada. Vahel harva näeb mõnd tühja pudelit või pakendit kuskil lebamas, aga seegi koristatakse kiiresti. Rahvas on hakanud hoolima oma koduümbruse puhtusest. Prügi ei visata kodu ümbrusesse ja tihti näeb inimesi majade ümber rohimas ja koristamas. Paljude kortermajade haljasaladele on tehtud väikesed aiakesed, kus kevadel, suvel ja sügisel ilusaid lilli kasvatatakse. „Teeme Ära“ toimub ikkagi iga aasta ja mitte ainult Eestis vaid ülemaailmselt, sest igal pool hoolitakse rohkem oma koduümbrusest ning soovitakse, et see puhas oleks. Inimesed on hakanud ka rohkem kodudest välja tulema. Loodus meelitab – metsad on nüüd peaaegu prügivabad ja inimesed tahavad jalutada roheluses. Palju on meil erinevaid matkaradu, on lühemaid ja on pikemaid, on radu, mille ääres on palju pinke ja muid puhkekohti ja on radu, mida mööda saab joosta üksi, sõbraga või koeraga. Nüüd on ka linnades palju spordiväljakuid ja väljõusaale, kus on olemas kõiksugu erinevaid vahendeid, millel treenida. Ja neid kasutatakse usinasti, sest inimesed on sportlikud ja naudivad õues liikumist. Jalgrattad on jälle au sees. Rohkem kui varem sõidetakse linnas rattaga – tööle, poodi ja ka niisama. Pered sõidavad koos jalgratastega metsaradadel ja kergliiklusteedel ja vanemad veedavad lastega koos rohkem nutivabat aega. Palju on ehitatud tuuleparke nii maale kui linnade ümbrusesse, mis toodavad piisavalt elektrit, et Eestisse ei ole vaja ehitada tuumaelektrijaama ning põlevkivitööstus on juba ammu kinni pandud. Ka päikesepatareisid on piisavalt palju. Isegi inimesed ise on investeerinud päikesepatareidesse ja saavad oma elektri majade katustelt. Kõik on tore, inimesed on rahulikumad ja ei tõmble selle nimel, et olla parimad ja kõige rikkamad. Rohkem hoolitakse teistest inimestest ja tehakse vabatahtlikku tööd. Paljud inimesed annetavad iga kuu või iga aasta erinevatele heategevuslikele organisatsioonidele ja käivad ise ka abis, näiteks on tavaliseks saanud, et pered käivad koos Toidupangale abiks. Ei ole kusagile kadunud meie armsad traditioonid – peame ikka laulu- ja tantsupidu au sees ja laulame südamest meile armsaid laule ja tantsime armsaid tantse. Laulu- ja tantsupidu käivad vaatamas tuhanded pealtvaatajad ja need, kes lauluväljakule ei mahu, jälgivad pidu televiisorist. Kõik laulavad kaasa ka kodudes. Igal jaaniõhtul süüdatakse sadu suuremaid ja väiksemaid lõkkeid ja tähistatakse jaanipäeva sõprade ja pere keskel. Augusti lõpus meenutatakse muinastuledega mere ääres meie seast lahkunuid. Ikka tähistame uhkelt Eesti Vabariigi aastapäevi ja oleme uhked oma väikese riigi ja rahva üle. Minul läheb kõik hästi. Olen küll vana ja kodune, aga tervis on veel korras. Arstid saavad minu tervist jälgida läbi telefoni ja interneti ja ravimid tuuakse koju. Vahepeal käin omapead linnas jalutamas. Õnneks on linnas palju kergliiklusteid ja pinke nende ääres ja busse, millega sõita, kui jalad ära väsivad. Mõnikord on raskem ja väsin kiiresti, aga saan ka tellida takso, mis mind ilusti koju viib. Tee tulevikku ei olnud kerge. Nägime kõik vaeva, nii

Eesti riik kui ka Eesti inimesed. Ja üle kogu ilma teised muidugi ka. Peale viirust hoidsid kõik kokku ja hakati tegelema keskkonna parandamisega. Mäletad, rääkisin, et nüüd sõidavad autod biokütusel ja meil on palju tuuleparke? Ja paljud firmad said trahvi, et loodust rikkusid, üle kogu maailma lausa. Trahvide raha eest hakati loodusele elu tagasi andma ja kuigi pikk maa on veel minna, on nüüd juba parem. Ja nüüd maksavad ettevõtted keskkonnamaksu ka, mille abiga näiteks jõgede vett puhastatakse ja metsa istutatakse. Eks noored muretsevad, et lennukipiletid on nüüd kallimad, aga kui vähem igale poole lennata ja hoopis rongiga sõita, siis on loodusele ja meile endale palju parem. Koledast viirusest ei ole enam ammu keegi palju mõelnud – õnneks kadus viirus soojade ilmade tulekuga ja ammu pole keegi enam sellest midagi kuulnud või näinud. Aga inimesed on ikka veel ettevaatlikud ja uueks kriisiks ja pandeemiaks valmis. Haigena ei minda tööle, kooli ega lasteaeda, reisile haigena ei saa. Valmis on ka riigid, igaks juhuks ja varud on alati olemas. Praegu, aastal 2020 on raske ja paljud inimesed kannatavad. Aga kui kõik on ilusti kodus, siis läheb viirus varsti üle ja elu läheb edasi. Minul on juba kõik hästi ja rahulik! Elame veel ja olge terved!